

Dumnezeul Răscumpărător

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește: Romani 1:18; Geneza 3:15; Romani 16:20; 1 Petru 1:18,19; Marcu 10:32-45; Matei 27:46.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12)

Gândul central: Dumnezeu este singurul nostru Creator și este, totodată, Răscumpărătorul nostru.

Strâns legat de rolul de Creator al lui Dumnezeu este rolul Său de Răscumpărător al nostru. Păcatul este atât de rău, atât de fatal, atât de ostil față de lumea creată, încât numai Creatorul Însuși putea rezolva această problemă. Și a rezolvat-o în persoana Domnului Isus Hristos.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos” (Efes. 2:13). Noi, păcătoșii, putem fi mântuiți prin Domnul și putem fi „aproțiați” de El numai prin harul Său manifestat la cruce, și nu prin fapte sau prin ceea ce am putea face noi. Hristos a îndurat mânia lui Dumnezeu pentru ca niciunul dintre noi să nu fie nevoit vreodată să o îndure. În esență, acesta este Planul de Mântuire.

De asemenea, Pavel îi scrie bisericii din Corint că „propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:18). Crucea pare atât de absurdă pentru mintea omenească: Dumnezeul infinit, Creatorul sfânt, Se oferă ca jertfă de dragul unor ființe ticăloase, ba chiar de dragul unor dușmani declarați ai Lui, luând asupra Sa pedeapsa pentru păcatele lor, pentru ca ei să nu sufere acea pedeapsă! Greu de înțeles. Ispășirea este un subiect atât de adânc, atât de dificil, atât de profund, încât îl putem pricepe numai în mică măsură. Dincolo de aceasta, mintea noastră se blochează și tot ce putem face este să ne închinăm înaintea Domnului.

1. Ce ne spune Pavel în Romani 5:8?

La cruce, Dumnezeu triumfă asupra vrăjmașului – e adevărat, în modul cel mai umilitor și mai greu de imaginat posibil. Dragostea, dreptatea și mila se contopesc într-un singur act dinamic. Dumnezeu îi iartă pe păcătoși, plătind prin Sine prețul păcatului și încorporând în propria Sa suferință pedeapsa pentru păcat. Pe Calvar, Dumnezeu ne arată cât de mare este prețul iertării.

Hristos nu a murit pentru ca în inima lui Dumnezeu să se nască dragostea – dragostea Tatălui este motivul, și nu rezultatul jertfei Sale de ispășire (Ioan 3:16,17). Hristos nu S-a oferit ca jertfă de ispășire pentru a-L convinge pe Tatăl să iubească niște ființe pe care altădată le ura. Moartea lui Hristos nu a dat naștere la o dragoste care nu exista, ci ea a fost o manifestare a dragostei care a existat dintotdeauna în inima lui Dumnezeu. Nu a fost niciodată necesar ca Domnul Isus să Îl convingă pe Tatăl să ne iubească. Observă de câte ori este subliniat acest adevăr în Ioan 3:16,17; 16:26,27.

Dar noi am pierdut o mare parte din cunoașterea lui Dumnezeu, împotriva căruia am păcătuit. Ni se pare că nu avem pentru ce să ne pocăim; noi nu ne dăm seama cât de mult L-am ofensat pe Dumnezeu prin păcatele noastre și nu mai înțelegem cât de rău este păcatul în realitate. Religia modernă nu mai pune atât de mult accent pe repulsia față de păcat și, dacă păcatul nu ne mai deranjează, ne este tot mai greu să acceptăm că el stârnește mânia unui Dumnezeu Sfânt.

2. Ce spune Pavel în Romani 1:18 despre mânia lui Dumnezeu?

Un aspect surprinzător al Evangheliei este acela că Dumnezeu este atât biruitor asupra păcatului nostru, cât și victimă a lui. De aceea, Dumnezeul nostru sfânt poate să-Și păstreze legământul cu cei care l-au încălcat. Dragostea Sa nu Îl determină să manifeste îngăduință față de păcat și față de rău, ci să îl înfrângă complet. El Se împotrivesc păcatului și răului tocmai pentru că El este dragoste și pentru că aceste realități îi corup și îi distrug pe copiii Săi preaiubiți. Moartea îndurată de Fiul lui Dumnezeu pe cruce este prețul pe care El îl plătește datorită faptului că a luat păcatul în serios, păstrându-Și totodată dragostea față de păcătoși.

Cu câtă seriozitate privești păcatul din viața ta? Cum îți dai seama că privești păcatul cu seriozitate?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei vor trece în revistă diferitele relatări și simboluri, atât din Vechiul Testament, cât și din Noul Testament, care prezintă jertfa lui Isus la cruce ca fiind esența revelației cu privire la natura lui Dumnezeu.

La nivelul sentimentelor: Grupa să se identifice cu Domnul Hristos suferind pe cruce și cu Tatăl care suferea alături de Fiul Său, ascuns într-un văl de întuneric.

La nivel practic: Părtașia la suferința lui Dumnezeu să fie parte integrantă din viața pe care o trăim fiecare, în și prin Hristos.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Esența Evangheliei

- A. În Grădina Eden, odată cu făgăduința nimicirii lui Satana, a fost anunțat și cât avea să coste această biruință. Care avea să fie prețul ei?
- B. Care alte relatări și pasaje biblice demonstrează suferința lui Dumnezeu cu care a fost plătită vindecarea noastră?

II. Sentimente: „Prin rănilor Lui”

- A. De ce este atât de important pentru noi să medităm la suferințele Domnului Hristos și ale Tatălui din timpul răstignirii?
- B. Ce efect au asupra emoțiilor și asupra atitudinii noastre față de Dumnezeu contemplarea și aprofundarea acestor tablouri ale Robului Suferind?

III. Practic: Părtași la paharul suferinței Lui

- A. Cum putem fi părtași la paharul suferinței lui Hristos?
- B. În ce fel suntem schimbați atunci când medităm la prețul pe care l-au plătit Tatăl și Fiul pentru mântuirea noastră?

Rezumat: Agonia și groaza suferinței lui Hristos pe cruce și durerea pe care a trăit-o Tatăl, trimițându-L pe Fiul Său să îndure acest chin, ilustrează atât prețul teribil al păcatului, cât și dragostea fără margini a lui Dumnezeu, care L-a determinat să ia asupra Sa pedeapsa nelegiuirilor noastre.

3. Unde apare prima făgăduință a mântuirii? Ce înseamnă ea? Gen. 3:15

Limbajul folosit în acest text este neobișnuit. După ce au păcătuit, Adam și Eva sunt înștiințați despre marea luptă dintre două părți opoziționale, prin intermediul unui cuvânt dur: „vrăjmășie”. Făgăduința aceasta este prețioasă pentru inimile omenesci care acum sunt atrase de păcat. Avem totodată asigurarea că acest conflict major nu va dura veșnic, întrucât capul dușmanului va fi zdrobit într-o zi. În aceste versete aflăm pentru prima dată despre marea luptă și despre faptul că ea va avea un sfârșit.

4. Pavel s-a simțit încurajat de cuvintele din Geneza 3:15. Ce ne spune el în Romani 16:20? Ce idee vrea el să ne transmită aici?

5. În Geneza 22:1-19, Moise înfățișează un tablou uimitor de detaliat al scenei ispășirii. Ce descoperim aici despre ispășirea pe care avea să o facă Hristos?

Observă cât de des apar cuvintele „tată” și „fiu” și faptul că ei urcă amândoi pe muntele unde trebuia adusă jertfa. Fiul duce lemnele, iar tatăl duce mijloacele pentru aducerea jertfei (focul și cuțitul). Isaac, fiind mult mai tânăr decât tatăl lui, ar fi putut să îl doboare pe Avraam. Cu toate acestea, asistăm la *două* minuni: tatăl îl dă pe fiul lui, iar fiul își dă viața.

Cât de impresionantă este această ilustrație a morții ispășitoare a lui Hristos pentru noi! Dar, cu toate că este impresionantă și emoționantă, ea nu a fost decât o mică pregustare a clipei în care, după câteva secole, un alt Tată avea să-L dea pe Fiul Său ca jertfă. Însă atunci nu avea să mai moară un animal în locul Fiului. Fiul Însuși avea să moară pe altar. Tatăl avea să-L dea pe Fiul Său, iar Fiul avea să-Și dea viața.

Acolo, pe muntele Moria, a fost ilustrat înaintea lumii Planul de Mântuire și prețul care trebuia plătit pentru răscumpărarea omenirii din ruina păcatului.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dreptatea lui Dumnezeu se descoperă în mânia Sa împotriva păcatului. Mila Lui se descoperă în cât de mult a făcut pentru a Se asigura că nu va trebui ca noi să avem aceeași soartă cu păcatul.

Subliniați în grupă importanța unei înțelegeri echilibrate a lucrării de răscumpărare realizate de Domnul Hristos. Faptul că am fost răscumpețați nu ne oferă o scuză pentru a trata păcatul cu ușurință, ci mai degrabă este o chemare la ascultare, la recunoștință și laudă la adresa lui Dumnezeu, care Și-a descoperit caracterul în lucrarea plină de putere a Fiului Său.

Adeseori, cinicii sunt uimiți de faptul că unii creștini folosesc crucea ca simbol, mai ales atunci când aceasta este purtată ca bijuterie, înfrumusețată sau împodobită în diferite feluri în arta populară creștină. Ei subliniază de multe ori că o astfel de atitudine se aseamănă, în mare parte, cu aceea de a purta ca podoabă o reprezentare stilizată, ca simbol, a unui scaun electric folosit pentru pedeapsa capitală sau a oricărui alt instrument de execuție sau de tortură. Și, într-un anumit sens, au dreptate. Crucea era atât un mijloc de execuție, cât și un instrument de tortură. Nu putem să nu fim șocați de imaginația celui care s-a gândit pentru prima dată să-și omoare dușmanii în felul acesta. Ce ar putea fi mai departe de ceea ce a dorit Isus Hristos pentru copiii Săi sau de ce a însemnat El pentru ei, decât acest instrument al morții care nu numai că ucidea, dar ucidea într-un mod dureros, în decurs de câteva zile, și „înrola” în lucrarea lui teribilă și forțele naturii (soarele, ploaia etc.)?

Primii creștini cunoșteau bine toate aceste lucruri. Ei erau foarte reținuți în a folosi crucea ca simbol, chiar dacă înțelegeau sacrificiul lui Hristos la fel de bine sau chiar mai bine decât îl înțelegem noi astăzi. În iconografia creștină din primele secole, rareori se poate găsi ceva asemănător cu crucea sau cu crucifixul modern. Hristos este simbolizat printr-un pește sau printr-o ancoră, dar aproape niciodată prin acest instrument al morții și al torturii. Nici măcar împăratul Constantin nu a avut ca simbol creștin preferat crucea, ci primele două litere ale numelui Hristos în alfabetul grecesc.

Dar, prin moartea Sa ispășitoare, Hristos făcut din cruce – care ar fi trebuit să fie un simbol al tuturor relelor care au venit asupra lumii ca ur-

6. **Pe drumul spre Emaus, Isus le-a vorbit celor doi ucenici deznădăjduiți despre ispășire, începând „de la Moise și de la toți prorocii” (Luca 24:27). Ce pasaje profetice despre ispășire ar fi putut cita Isus?**
-
7. **Citește Isaia 53, unde este descris Robul suferind. Enumeră detaliile care te ajută să înțelegi mai bine ispășirea realizată de Hristos.**
-

Capitolul acesta este foarte condensat, însă, între toate temele lui, se remarcă cea a rolului de substitut al Robului suferind. Observă de câte ori se repetă gândul că El plătește prețul pentru păcatele altora. Moartea Domnului Isus în locul nostru constituie esența mântuirii, a ispășirii. Noi, păcătoșii, am călcat Legea lui Dumnezeu și nu putem face nimic pentru a reface relația noastră cu El. Toate faptele noastre bune nu pot acoperi prăpastia dintre noi și El. Singura cale prin care puteam fi mântuiți era ca Isus să sufere pedeapsa în locul nostru și apoi să ne pună la dispoziție neprihănirea Sa, pe care o putem cere prin credință.

Dacă faptele noastre ar fi putut să ne refacă relația cu Dumnezeu, atunci Fiul Său nu ar fi trebuit să mai moară pentru noi. Faptul că El a murit, faptul că nimic altceva în afară de moartea Sa nu putea realiza ispășirea, ar trebui să fie pentru noi o dovadă suficientă că nu ne putem câștiga mântuirea prin noi înșine. Ea este în întregime un dar al harului.

8. **Cum comentează Petru pasajul din Isaia 53, în cadrul descrierii morții ispășitoare a lui Hristos în locul nostru? 1 Petru 1:19; 2:21-25.**
-
-
-

Isaia 53 conține cea mai clară explicație teologică a crucii, arătând că, pe lângă alte lucruri pe care le reprezintă, ea este simbolul lui Hristos care moare în locul nostru, purtând singur pedeapsa pe care noi o merităm.

Pornind de la Isaia 53, meditează la scenele finale din viața lui Hristos. Nu uita că persoana descrisă este Dumnezeul nostru, Creatorul nostru, una dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii. Cum putem cuprinde cu mintea noastră acest adevăr uimitor?

mare a păcatului – un simbol al contrariului răului: al binelui suprem și altruist. Dacă El a putut face acest lucru din cruce, ce poate face El din noi?

De discutat: Crucea poate ajunge de multe ori să fie banalizată, în special dacă trăim într-un loc unde majoritatea oamenilor se consideră creștini. Putem să o vedem la tot pasul, dar să nu luăm seama la ea cu adevărat. Ce înseamnă crucea pentru noi, în realitate?

2. APROFUNDEAZĂ!

Este foarte ușor pentru noi să ne bucurăm și să ne mândrim cu mântuirea noastră în Hristos, fără să înțelegem pe deplin adevăratul ei preț sau ce a făcut ca această mântuire să fie necesară. Subliniați faptul că păcatul nu este un lucru banal sau o glumă, ca atunci când, referindu-ne la o prăjitură cu ciocolată, spunem că este „păcătoasă de delicioasă”. Dacă am fi lăsați în seama noastră, am fi distruși de păcat. Salvarea noastră din păcat a determinat moartea dureroasă, în singurătate, a Fiului lui Dumnezeu.

Comentariu biblic

I. Este Dumnezeu mânios pe tine?

(Recitiți, în cadrul grupei, Romani 1:18.)

Pentru mulți, mânia lui Dumnezeu este un concept dificil de înțeles. Dacă am putea, mulți dintre noi am izgoni-o undeva în afara granițelor Vechiului Testament. Cu toate acestea, iată că, la începutul uneia dintre cărțile Bibliei (Romani), mânia lui Dumnezeu este asociată cu dragostea și cu harul. Așadar, ce este mânia lui Dumnezeu? Împotriva cărui lucru sau împotriva cui este ea îndreptată? Este ea, în realitate, acea mânie sau furie la care ne gândim în mod obișnuit sau este doar un mod de a se face referire la consecințele păcatului?

În primul rând, trebuie să recunoaștem că toți am cunoscut mânia omenească și oameni mânioși. Aproape prin definiție, experiența nu a fost deloc pozitivă. Poate că mânia a fost îndreptățită sau poate că a fost arbitrară ori nejustificată. Indiferent care ar fi fost situația, mânia de acest fel este o emoție, o emoție umană. În acest sens, mânia lui Dumnezeu este cu totul diferită de mânia sau de furia omenească.

Mânia descrisă în acest pasaj este strâns legată de judecata lui Dumnezeu. Prin urmare, ea nu este rezultatul unei izbucniri necontrolate. Dumnezeu a judecat păcatul, nelegiuirea, și a hotărât că trebuie distrus. Însă păcatul nu a apărut de sine stătător, venit de nicăieri. El este „nelegiuirea oamenilor”. Așadar, inevitabil, chiar dacă este îndreptată împotriva păcatului

Minunea întrupării lui Hristos, învățăturile și minunile pe care le-a făcut sunt importante, dar nu ele sunt punctul central al vieții Sale. Nașterea Lui a fost o minune și în lucrarea Lui au fost făcute multe minuni, dar marea misiune a vieții Sale a fost moartea Sa.

În Evangheliile, descoperim că Isus a vrut să-i pregătească pe ucenici pentru moartea Sa iminentă, dar ei nu au înțeles, datorită atașamentului lor față de El și datorită faptului că așteptau un Mesia politic.

9. Cum a descris Isus condamnarea Sa la moarte? De ce era greșită cererea lui Iacov și a lui Ioan? Cum le-a răspuns El? Marcu 10:32-45

Cu o zi înainte de a fi executat, Isus a sărbătorit Paștele împreună cu ucenicii și le-a poruncit să sărbătorească acest eveniment până la revenirea Sa. Sărbătoarea Cinei, care a fost instituită de Domnul Însuși – singurul act comemorativ pe care l-a autorizat personal – nu este o sărbătoare a întrupării, a minunilor, a parabolilor sau a predicării Sale, ci a morții Sale. Hristos Însuși și-a dorit să fie comemorat pentru moartea Sa.

De altfel, în cele patru relatări ale vieții lui Mesia, accentul cade în primul rând pe evenimentele din preajma răstignirii și pe răstignirea însăși. Minunea uluitoare a întrupării este menționată numai de Matei și de Luca. Ei dedică numai câte două capitole fiecare pentru prezentarea conceperii și a nașterii lui Hristos. Marcu și Ioan nu comentează deloc nașterea Sa și își încep Evangheliile cu prezentarea evenimentelor din perioada tinereții lui Isus. Însă toți subliniază în mod hotărât ultima săptămână din viața lui Hristos și, bineînțeles, moartea Sa.

Aruncă o privire asupra Evangheliilor și observă această temă majoră a ultimelor zile din viața Sa. Descrierea ultimei săptămâni din viața Mântuitorului și descrierea morții Sale ocupă între o treime și aproape o jumătate din volumul fiecărei Evanghelii. Cititorul este „obligat” să își îndrepte atenția spre marele act răscumpărător al lui Dumnezeu.

Privește la viața ta, la trecutul tău, la greșelile tale, la păcatele tale. Crezi că faptele tale bune, trecute sau viitoare, ar putea face ispășire pentru ele? De ce trebuie să așezi în centrul vieții tale moartea lui Isus pentru tine? Ce speranță ai mai avea dacă Isus nu ar fi murit pentru tine?

în sine, mânia este îndreptată și împotriva celor care întrețin și practică păcatul, deși știu că în felul acesta „înăbușă adevărul în nelegiuirea lor”.

Pavel folosește și expresia „se descoperă”, în legătură cu mânia lui Dumnezeu. Într-un anumit sens, aceasta se referă la urmările naturale ale păcatului. Păcatul are niște consecințe în lumea reală care pot fi văzute de oricine este interesat să le observe. Consecințele vor fi descoperite la judecata finală pe care o va ține Dumnezeu, și atunci păcatul și nelegiuirea vor fi nimicite.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu este mânios pe tine, ci pe păcat. El vrea să te separe de păcat și vrea, de asemenea, ca tu să accepți darul vieții noi și al neprihănirii, pe care ți-l descoperă. Niciunul dintre noi nu trebuie să se agațe de păcat și să-i împărtășească soarta.

De discutat: Dumnezeu Își descoperă mânia, dar ne descoperă și cum putem scăpa de ea. Tu te agăți de nelegiuire? Dacă da, de ce ai nevoie pentru a putea să te desprinzi de ea?

II. „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?”

(Recitiți, în cadrul grupei, Isaia 53.)

Cei mai mulți dintre noi suntem familiarizați cu doctrina îndreptăririi, conform căreia jertfa lui Hristos face ca neprihănirea Lui să ne fie atribuită nouă. Într-un anumit sens, ea face ca Dumnezeu să ne considere ca și când am avea virtuțile lui Hristos. Ne place ideea aceasta. Dar, pentru ca lucrul acesta să aibă loc, Hristos a trebuit să accepte să poarte păcătoșenia noastră. Aspectul acesta este ceva mai greu de acceptat. Isaia 53 începe într-o notă de necredință, culminând cu disperarea. Profetul pune o întrebare retorică: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?” Răspunsul este clar: Foarte puțini.

Contemporanii lui Isus au privit cum era răstignit pe cruce și au văzut în El cel mult o victimă a celor mai nefavorabile circumstanțe posibile. Ei nu au știut ce să spună. Poate că s-au temut ca nu cumva nenorocirea Lui să treacă asupra lor. Sau au crezut că poate chiar făcuse ceva rău și Își merita soarta. Așa că, I-au întors spatele și au încercat să uite.

Probabil că alții au continuat să privească și au văzut ceea ce conducătorii, stăpânirile și puterile lumii voiau ca ei să vadă: un criminal, un blasfemator, poate chiar un om nebun. În definitiv, El fusese judecat de cei mai înțelepți și mai influenți bărbați ai națiunii, aleși din rândurile tuturor partidelor influente. Când fusese ultima dată când ei reușiseră să

Trebuie să recunoaștem cu umilință că nimic din ceea ce am spune noi despre Dumnezeu nu va reuși vreodată să-L explice, mai ales în ceea ce privește ispășirea. Trebuie să evităm tentația de a reduce moartea lui Isus pe cruce la o simplă „ilustrare a dragostei neegoiste”. A fost necesar mai mult decât o „ilustrare a dragostei neegoiste” pentru a ne mântui. A fost necesar ca Dumnezeuul nostru să îndure El Însuși apăsarea deplină a mâniei Sale față de păcat.

10. Cum înțelegem strigătul lui Isus de pe cruce? Mat. 27:46. Ce a vrut El să spună și de ce? Cum ne ajută strigătul acesta să înțelegem prețul care a trebuit să fie plătit pentru mântuirea noastră din păcat?

„Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfă de răscumpărare pentru neamul omenesc. [...] Asupra Domnului Hristos, ca Înlocuitor și Garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii. [...] Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. [...] El Se teme de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. [...] Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pag. 752, 753

Isus înalță această rugăciune către „Dumnezeu” și nu către „Tatăl”, ca de obicei. Strigătele scoase de El pe cruce nu reprezintă un scenariu standard pe care El pare a-l îndeplini pentru a ne arăta că ne iubește. Dimpotrivă, Îl vedem aici pe Dumnezeu care Se dă pe Sine la moarte, pentru ca destinul nostru să nu fie determinat de moarte. Îl vedem aici pe Dumnezeu Însuși, care suferă moartea de care noi putem fi scutiți, moartea pe care, altminteri, păcatul ar aduce-o asupra noastră, a tuturor.

Trei Evanghelii consemnează faptul că Isus a strigat cu voce tare de pe cruce în momentul în care a murit. Aceste strigăte puternice sunt menționate și în Evrei 5:7: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte...”. Strigătul de abandonare al lui Isus este cel mai mișcător strigăt din Biblie. Nu există în nicio Evanghelie o declarație mai pătrunzătoare. În acest strigăt, întrezărim o mică parte din zbuciumul prin care Domnul Însuși a fost dispus să treacă pentru a ne aduce mântuirea.

cadă de acord asupra vreunui lucru? În orice caz, era mai bine să nu se implice și poate chiar nici să nu mai privească.

De discutat: Toți am auzit expresia „har ieftin” și fără îndoială că toți ne facem vinovați de a ne fi purtat ca și când harul ar fi ieftin. În ce fel contemplarea adevăratei semnificații a jertfei lui Hristos poate influența această concepție?

3. APLICĂ!

1. Dacă nu ar fi fost păcat, nu ar fi fost nevoie de mântuire. Și atunci, de ce oamenii par să dorească bucuria mântuirii fără să fi simțit întristarea pentru păcat?
2. Ce părere ai despre concepția pe care o avansează anumiți cugetători creștini, că Planul de Mântuire este atât de neverosimil, atât de contrar modului de gândire pur omenesc, încât trebuie să fie adevărat? De fapt, ideea este: Cine ar fi putut concepe ceva atât de neverosimil? Discutați.
3. Din moment ce faptele bune nu ne măresc în niciun fel „șansele” pentru mântuire, care este rolul ascultării și al faptelor bune în viața unei persoane mântuite?
4. În relațiile noastre cu ceilalți, cât de des așteptăm indicii că aceștia merită sau că sunt pregătiți să se bucure de bunătatea sau de iertarea noastră? Așa Se poartă Dumnezeu cu noi, în starea în care ne aflăm? (Vezi Rom. 5:8.)

4. ILUSTREAZĂ!

Istoria mântuirii este un alt domeniu în care avem tendința de a face o falsă distincție între Dumnezeul „mânios” al Vechiului Testament și Mântuitorul „cel milostiv și îndurător” al Noului Testament.

Activitate: Găsiți pasaje din Vechiul Testament care se referă la mila lui Dumnezeu sau care arată iertarea și grija Lui față de oameni, chiar față de unii dintre cei considerați a fi la marginea societății sau care nu făceau parte din poporul Său. Exemple: Rahav (Iosua 2:6-17-25), Rut sau locuitorii din Ninive. Citiți aceste pasaje biblice cu voce tare. Notați și câteva profeții referitoare la mântuirea așteptată (Ieremia 31:31-34). Arătați că Dumnezeu Tatăl nu așteaptă să fie măgulit, ca să fie înduplecat să ne mântuiască, așa cum ar părea să sugereze concepția populară.

„O, cât de ineficientă, cât de incapabilă sunt să exprim lucrurile care îmi clocotesc în suflet cu privire la misiunea lui Hristos!... Nu știu cum să vorbesc sau să consemnez cu pana vastul subiect al jertfei ispășitoare. Nu știu cum să zugrăvesc subiectele în mod viu, așa cum mi-au fost ele înfățișate. Tremur de frică să nu cumva să folosesc cuvinte banale prin care să desconsider marele Plan de Mântuire.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, pag. 115

„Iubirea și mila infinită a Domnului Hristos, sacrificiul pe care l-a făcut în favoarea noastră cer din partea noastră cea mai serioasă și mai solemnă cugetare. Să stăruim mai mult asupra caracterului scumpului nostru Mântuitor. [...] Când contemplăm în acest fel marile teme ale cerului, credința și iubirea noastră vor deveni mai puternice, iar rugăciunile noastre vor fi mai mult și tot mai mult ascultate de Dumnezeu, pentru că ele vor fi mai mult și tot mai mult pline de credință și de iubire... Va fi atunci o încredere mai statornică în Domnul Hristos și o experimentare zilnică și vie a puterii Sale de a-i mântui în mod desăvârșit pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pag. 89

Întrebări pentru discuție

- În Scriptură, Dumnezeu este înfățișat ca fiind caracterizat de o mare dragoste pentru păcătoși și totodată de o mânie vehementă împotriva păcatului. Unii creștini încearcă să aleagă una dintre aceste două trăsături, considerând că ea ar constitui natura Sa. Putem afirma că dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși este unul dintre principalele motive pentru care El manifestă mânie față de păcat?
- Cum te ajută concepția despre sfințenia lui Dumnezeu să înțelegi mai bine de ce mântuirea noastră a costat atât?
- Ce alte aspecte ale relatării din Geneza 22 ne ajută să înțelegem mai bine natura jertfei lui Hristos pentru noi? Cum reușește ea să clarifice evenimentul pe care îl simbolizează?

Rezumat: Încă de la Geneza, Biblia ne îndreaptă atenția spre moartea lui Hristos pe cruce, unde avea să îndure moartea păcătosului, pentru ca să ne mântuiască de distrugerea veșnică pe care o aduce păcatul. Lucrarea Sa este descrisă atât de sugestiv în Isaia 53. Dacă ar fi fost nevoie de o dovadă că faptele nu ne pot mântui, găsim acea dovadă în moartea Fiului lui Dumnezeu pe cruce. Ce ar mai putea adăuga la aceasta omul decăzut?

Speranță și un viitor

Eram un tânăr tipic sovietic – ambițios și sceptic. Când Uniunea Sovietică s-a destrămat, mi-am deschis o afacere.

Într-o zi, Natașa, soția mea, a întâlnit o femeie care ne-a invitat la niște întâlniri religioase ținute de adventiști. Auzisem de ei și știam că sunt persoane oneste. Când Natașa a venit acasă de la prima întâlnire, entuziasmată de ceea ce auzise, am fost de acord să merg și eu cu ea.

În timp ce ascultam, scepticismul meu tinerească a început să dispară și am acceptat adevărul. Împreună cu soția, ne-am luat un angajament față de Dumnezeu, iar El m-a ajutat să scap de obiceiurile mele rele. Eram atât de fericiți!

Atunci când a căzut comunismul în Rusia, mafia și-a făcut apariția și îi amenința pe cei cu afaceri mici, deci și pe mine. Mi-am dat seama că trebuie să părăsim țara. Dar unde să mergem? Ca un răspuns la rugăciunile noastre, un prieten pastor ne-a invitat să mergem în Noua Zeelandă. Știam foarte multe lucruri despre această mică insulă din anii petrecuți în armata rusă. Am vândut totul și ne-am mutat în Noua Zeelandă.

Am găsit o biserică adventistă în Christchurch și am fost bine primiți în familia bisericii. Când azeam de alți ruși care se mutau în Christchurch, îi invitam la biserică. Comunitatea de vorbitori de limbă rusă se întâlnește în biserica de limbă engleză. Suntem într-o continuă creștere – îi invităm și pe alți imigranți ruși să se alăture bisericii noastre. Ne întâlnim în grupe mici, avem întâlniri ale femeilor și grupe de studii biblice. Avem o comunitate frumoasă și în creștere, cu un pastor vorbitor de limba rusă care ne-a ajutat mult. Am descoperit că aproape 4.000 de vorbitori de limbă rusă și slavă trăiesc în partea țării unde locuim noi.

Biserica-mamă ne sprijină, iar membrii sunt bucuroși să vadă mica noastră comunitate crescând. Noi suntem entuziasmați. Câțiva prieteni ai noștri au fost botezați, dar căutăm și alți oameni care vor să-L cunoască pe Isus.

Sunt uimit cum ne-a condus Dumnezeu. Noi suntem fericiți să trăim lângă El și să lucrăm pentru El în țara care ne-a adoptat.

Biserica noastră rusă este în parte sponsorizată de Misiunea Globală. Vă mulțumim că ne ajutați, așa încât și alți ruși care trăiesc în Noua Zeelandă să afle cât de mult îi iubește Isus.

Alexander Grinev, Christchurch, Noua Zeelandă.